

■ Ümid Nəccari

QƏLPƏLƏR

Ovcumdan əsən küləklər
çırpınıb yıxılar bir gün tərək etdiyin yollara...
Tərtəmiz bir payız axşamında palçıqlarla kir-
lənər xatirələr
saatın əqrəbləri tək.
...fırlanar xaraba dəyirmanların ağrı daşı,
islanar yağışlar üstündə göy üzü,
islanar yağışlar altında pəncərələrin göz yaşı.
Saniyəsi neçiyədir gözlərinizin
soruşa bilərəmmi?
...Skamyalar Allahın atılmış oğlu,
tənhaların sürgünlükdə sığınacağı, skamyalar.
Skamyalar,

üstünə şeir yazılar ağılının küçələrindən ke-
çərəkən yarpaqlar...
Qaranlığı yalayar bir kimsəsiz itin tənhalığı.
...Uçar ağaclar göy üzünə,
qonar ağaclar bir quşun budağına,
ağrıyar quşunların vicdanı.
Mənimki şeir yazmaq deyil,
oturub bir-bir ruhuma batan qəlpələri çıxar-
maqdır mənimki!
Səni düşünmək deyil,
...gecələr Günəbaxanların baxdığı yerə bax-
maqdır mənimki!
O kimdir gözlərində
gecəyarı oturub siqaretin tüstüsüylə
şəhəri dumana bürüyür...
O kimdir nəfəs çəkdikcə
gəmi yelkənləri havalanır...

Bakı gecələri soyuq olur...
Adını üstümə çəkirəm.
Ovcum dolu qəlpələrlə...
...Yenə həsrət,
yenə həsrət,
yenə həsrət!

ABSURD

Kimsəsiz evin dodaqları idi pəncərələr,
şəfəqlərdə itirdiyimiz şəhər idi uzaqlar...

Adını sən qoy!
...Şərq tərəfində şumlanırdı günəş.
Gedənlər bareldəki qara neft,
gələnlər dəsmala bükülmüş üç damla ağrı,
adı qan!
...Sən heç zaman böyümədin -
anam deyərdi hər zaman.
Muğayət ol, yaşım aldadar səni,
hələ də süd içirəm hər səhər...
...Bir qaranquşun ölüm hekayəsi idi
kimlikdə yazılan sözlər.
Burda susardı uşaqlar,
orda sönərdi bağçalar.
Adını "silah" qoy.
..O ağaclardan düşən yarpaqlar idi
intihar müəllimi,
o buludlardan tökülən yağış
çöküş tələbələri...
...Ölüm yaxına gəlirsə,
qorxma qət!
Adını "qismət" qoy,
adını tale.
Tanrı sönükdür -
belə dedi Zərdüşt...
Açıq idi pəncərə
üzü dənizə.
Bratigan çəkdi tətiiyi,
beyninin rəsmini çəkdi divara...

Sayın poeziya,
bədənimin Mayakovski tərəfi ağrıyır!

...Əxlaqsız qadınların gecələrində qeyb oldu
günah,
burda heç zaman açılmadı səhər,
orda heç zaman bitmədi gecə.

İYDƏ AĞAÇLARI

Keçmişdə
ətir satan bir qoca kişiydi iydə ağacları
...Məzarlar insanlardan öncə ölür,
xəstəxanalar ağrıyır insanlardan öncə.
...Gül dükənləri vidaların birinci şahidi,
tabutlar - hiss etdiyimiz sonuncu xatirə,
quraqlıq - saçlarını öz əliylə kəsən "Yağış"
adında bir qız!

...Zindənda olan kişi dörd divarın qarğısına
tutulmuşdu,
yalanlara uyma!
Mən isə uzaqlarda bir gölməçəydim

...İydə ağacı olmaqdan,
Məzar olmaqdan,
zindan olmaqdan çətindir
uzaqlarda bir gölməçə olmaq.